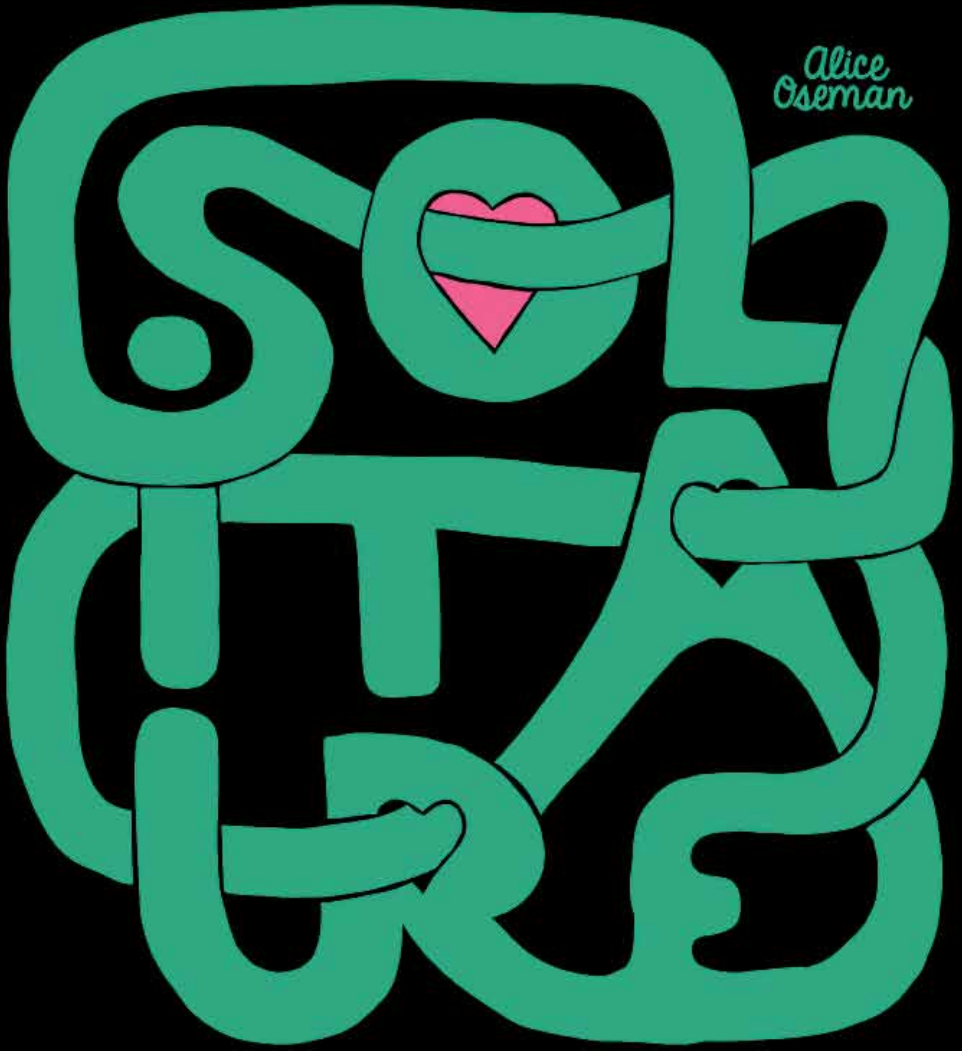

Alice
Oseman

SOLITAIRE

TAI NE MEILĒS ISTORIJA

Alma littera

PIRMA DALIS

Elizabet Benet: Jūs šokate, pone Darsi?

Ponas Darsis: Ne, jei tik galiu to išvengti.

„Puikybė ir prietarai“ (2005)

PIRMAS

Pravėrusi mokyklos bendrojo kambario duris matau, kad dauguma čia esančių, kaip ir aš, be pulso. Patikimi šaltiniai teigia, kad pokalėdinė depresija – įprasta savijauta, nes po „džiaugsmingiausių“ metų švenčių visi jaučiasi kiek prislėgti, nors aš taip jaučiausi ir per Kūčias, ir per Kalėdas, ir kiekvieną kalėdinių atostogų dieną. Dar vieni metai. Tokie pat nykūs kaip ir praėjusieji.

Stabteliu ir pažvelgiu į Bekę.

– Tore, – sako ji, – atrodai taip, lyg norėtum nusižudyti.

Mūsų būrelis sudribęs ant sukamųjų kėdžių prie stalų su kompiuteriais. Šiandien pirma diena po atostogų, tad visos su makiažu ir šukuosenomis. Iškart pasijuntu iškritusi iš konteksto.

Krintu į kėdę ir filosofiškai linkteliu.

– Juokingiausia, kad tai tiesa.

Ji dar kurį laiką žvelgia į mane, paskui abidvi nusijuokiam, nors čia nėra nieko juokingo. Supratusi, kad aš be nuotaikos, Bekė pasitraukia. Užsikniaubiu ant stalo ir imu snausti.

Aš – Viktorija Spring. Pespėju iš anksto – dažnai fantazuuju, paskui liūdžiu. Mėgstu miegoti ir rašyti savo blogą. Kada nors mirsiu.

Rebeka Alen – vienintelė mano draugė. Ir turbūt geriausia. Beje, vienintelė nebūtinai yra geriausia. Šiaip ar taip, Bekė Alen labai graži, ilgais violetiniais plaukais. Jau esu pastebėjusi, kad jei turi violetinius plaukus, aplinkiniai į tave spokso. O jei dar esi ir graži, tiesiog nenuleidžia akių, tad greitai tampi lengvai atpažįstama ir be galo populiori tarp paauglių. Visi sakosi tave pažįstą, nors tikriausiai nėra nė karto šnekėjęsi. Bekė turi 2098 feisbuko draugus.

Bekė šnekučiuojasi su kita mergina iš mūsų būrelio, Evelina Foli. Dėl neaiškios šukuosenos ir trikampio pakabučio visi laiko Eveliną retro.

– Tačiau svarbiausia, – taria Evelina, – ar tarp Hario ir Smirdžiaus tvyro seksualinė įtampa?

Abejoku, ar Bekei iš tiesų patinka Evelina. Kartais man atrodo, kad žmonės tiesiog apsimitinėja mėgstą vieni kitus.

– Nebent fanų vaizduotėje, Evelina, – atkerta Bekė. – Pasilaikyk savo fantazijas sau ir savo blogui.

Evelina nusikvatoja.

– Ne, rimtai. Juk pačioje pabaigoje Smirdžius padeda Hariui, tiesa? Giliai širdyje jis geras vaikinai. Tai kodėl tada jis ištisis septynerius metus terorizavo Hari? Akivaizdus. Užslėptas. Homoseksualumas, – sulig kiekvienu žodžiu ji pliaukšteli rankomis, bet vis tiek skamba neįtikinamai. – Visi žino, kad erzini tuos, kurie tau patinka. Tai patvirtinta psichologiškai.

– Evelina, – rėžia Bekė, – visų pirma man nepatinka tavo tipiška fanės prielaida, kad Drakas Smirdžius – kilni, kenčianti siela, ieškanti supratimo ir išsigelbėjimo. Antra, vienintelė tariama pora, verta diskusijų, yra Snilė.

– Snilė?

– Sneipas ir Lilė.

Evelina įsižeidžia.

– Kaip gali nepritarti mano hipotezei apie Drarij, kai pati svaičioji apie Sneipą su Lile? Draris bent jau realus atvejis, – ji papurto galvą. – Be abejo, Lilė pasirinko gražesnę ir sąmojingesnę – Džeimsą Poterį.

– Džeimsas Poteris buvo tikrų tikriausia kiaulė, ypač Lilės atžvilgiu. Pati Rouling tai pripažino. O jei į pabaigą tau nepradėjo patikti Sneipas, vadinasi, visiškai nesupratai Hario Poterio esmės.

– Jei Snilė būtų turėję šansų, Hario Poterio visai nebūtų.

– Be Hario Voldemortas nebūtų tiek nužudęs.

Bekė atsigręžia į mane, Evelina irgi. Pajuntu spaudimą ką nors pasakyti.

Atsitiesiu kėdėje.

– Norit pasakyti, kad Haris kaltas, jog žuvo tiek žiobarų ir burtininkų? Kad būtų geriau, jei iš viso nebūtų nei Hario Poterio, nei knygų, nei filmų?

Staiga suprantu, kad sugadinau pokalbį, tad neaiškiai kažką sumurmėjusi pakylu nuo kėdės ir išskubu iš klasės. Kartais nekenčiu žmonių. O tai tikriausiai kenkia mano psichikai.

*

Mūsų miestelyje yra dvi mokyklos – Harvio Grino mergaitėms (vadinama Higsu) ir Trumeno berniukams. Tačiau paskutinius dvejus gimnazijos metus abi mokyklos priima tiek vaikus, tiek merginas. Dabar aš esu priešpaskutinėje, dvyliktoje, klasėje, į kurią pernai plūstelėjo vyriškų hormonų srautas. Vaikinai Higse reti kaip mitologinės būtybės, todėl antroji pusė tuoj pat kilsteli tave ant aukščiausio laiptelio socialinėje mokyklos hierarchijoje. Nors man nuo perdėtų šnekų apie bernus suka vidurius.

Net jeigu jie man ir rūpėtų, mūsų mokykloje be šansų ką nors pakabinti – ačiū mūsų nuostabiosioms uniformoms. Paprastai pa-

skutinėse klasėse uniforma nėra privaloma, tačiau Higse mus verčia rengtis klaikiais skudurais. Uniforma pilka, kaip ir pati mokykla.

Priėjusi prie savo spintelės pamatau priklijuotą rausvą lapelį. Strėlė rodo į kairę. Atseit, turėčiau pažiūrėti tenai. Susierzinusi pasuku galvą kairėn. Už kelių spintelių – dar vienas lapelis. Ant sienos koridoriaus gale – dar vienas. Niekas nekreipia į juos dėmesio. Ką čia bepasakysi? Šiais laikais visi baisiai nepastabūs. Visai nemažto apie tai, ką mato. Nepagalvoja apie *déjà vu*, nors tai gali būti ir matricos gliukas. Praeina pro valkatas gatvėje nė nežvilgtelėję į tuos nelaimėlius. Neanalizuoja psichologinių siaubo filmų kūrėjų, kurie patys tikriausiai yra psichopatai.

Nuplėšiu nuo spintelės lapelį ir patraukiu prie kito.

Retkarčiais man patinka užpildyti savo dienas smulkmenomis, kurios kitiems įprastai nerūpi. Tada jaučiuosi daranti ką nors svarbaus, nes daugiau niekas to nedaro.

Dabar kaip tik toks atvejis.

Koridorių sienos mirga nuo lapelių, bet, kaip jau sakiau, niekas nekreipia į juos dėmesio ir lyg niekur nieko pliurpia apie bernus, skudurus ir kitus beprasmiškus dalykus. Devintokės ir dešimtokės žingsniuoja su gerokai viršun kilstelėtais sijonais ir kojineėmis virš kelių. Jos visada atrodo laimingos. Dėl to jų šiek tiek nekenčiu. Kita vertus, aš daug ko nekenčiu.

Priešpaskutiniame lapelyje, kurį randu ant pirmo aukšto kompiuterių klasės durų, strėlė rodo viršun arba tiesiai. Durų langas uždengtas juoda medžiaga. Šita klasė, C16, dar pernai buvo uždaryta remontui, kurio niekas neskubėjo pradėti. Tiesą sakant, ši mintis mane liūdina. Įeinu vidun ir uždarau duris.

Čia per visą sieną eina langai ir stovi prieštvaniniai kompiuteriai. Lyg laiko mašina būčiau nusikėlusį į 1990-uosius.

Ant sienos randu paskutinį lapelį su adresu:

solitaire.co.uk

Pastaba tiems, kurie gyvena miške, mokosi namuose ar šiaip yra tiesiog kvailiai. *Solitaire* – kortų žaidimas, kurį gali žaisti vienas. Žaisdavau jį per informatiką ir gavau tikrai daugiau naudos, negu mano intelektui būtų davusios pamokos.

Staiga atsidaro durys.

– Gerasis Dieve, tokie seni kompai – tiesiog nusikaltimas.

Lėtai atsigrėžiu.

Tarpduryje stovi vaikinai.

– Kone girdžiu pamėklišką telefoninio prisijungimo simfoniją, – sako jis žvilgsniu klaidžiodamas po klasę, kol pastebi, kad čia dar kažkas yra.

Paprastas, eilinis vaikinai. Nei gražuolis, nei pabaisa. Į akis krin-ta dideli kvadratiniai akiniai storais rėmais, šiek tiek panašūs į tuos, kuriuos duoda kine per 3D seansus. Mažvaikiai išlupa jų stiklus ir nešioja manydami, kad kietai atrodo. Dieve, negaliu pakęsti tokių akinių. Vaikinas aukštas, plaukai šone perskirti sklastymu. Vienoje rankoje laiko puodelį, kitoje – popieriaus lapą ir tvarkaraštį.

Žiūrint į mane jo akys išsiplečia ir – galiu prisiekti – dvigubai padidėja. Jis puola prie manęs kaip liūtas, net žingtelio atgal išsi-gandusi, kad nesutraiškytų. Vaikinas pasilenkia ir jo veidas atsidu-ria labai arti manojo. Per savo atspindį jo absurdiškai dideliuose akiniuose išvystu, kad viena jo akis žydra, kita – žalia. Hetero-chromija.

Jis išsišiepia.

– Viktorija Spring! – šūkteli iškeldamas rankas.

Nieko nesakau. Man pradeda skaudėti galvą.

– Tu – Viktorija Spring, – pakartoja jis ir iškelia lapą. Tai mano nuotrauka. Apačioje smulkiomis raidėmis parašyta: Viktorija Spring, 11A. Ji kabėjo netoli mokytojų kambario – 11 klasėje buvau seniūnė. Tiesiog niekas nenorėjo, tai pasisiūliau aš. Visus seniūnus nufotografavo. Nuotrauka buvo klaiki. Tada dar buvau nenusikirpusi plaukų ir atrodžiau kaip ta merga iš „Skambučio“ – per plaukus beveik nematyti veido.

Pažvelgiu į žydrają akį.

– Nuplėšei ją nuo sienos?

Jis žingteli atgal, palikdamas man erdvės. Veide pamišėliška šypsena.

– Kai kam pažadėjau tavęs paieškoti, – jis pabaksnoja tvarkaraščiu per smakrą. – Šviesiaplaukis... aptempti džinsai... vaikšto, lyg nesusivoktų, kur esąs...

Aš nepažįstu jokių bernų, juo labiau šviesiaplaukių su aptemptais džinsais.

Gūžteliu pečiais.

– Kaip sužinojai, kad aš čia?

Jis irgi gūžteli.

– Nežinojau. Ėjau, kur vedė strėlytės. Man tai pasirodė paslaptinga. Ir radau tave. Likimo ironija.

Jis gurkšteli iš savo puodelio, o aš susimąstau, ar jis kartais ne beprotis.

– Esu matęs tave ir anksčiau, – sako šypsodamasis.

Prisimerkiu. Tikrai būčiau atkreipusi į jį dėmesį koridoriuje. Neįmanoma nepastebėti tokių klaikių akinių.

– Užtat aš tavęs – ne.

– Nieko keisto. Aš tryliktokas, mūsų beveik nematyti. Be to, perėjau pas jus tik praėjusį rugsėjį. Dvyliktą klasę baigiau Trumene.

Viskas aišku. Aš per keturis mėnesius neužfiksuoju veidų.

– Na, tai ką visa tai reiškia? – klausia jis, barbendamas pirštais į puodelį.

Pasitraukiu į šalį ir vangiai baksteliu į lapelį ant sienos. Jis nuplėšia jį.

– *Solitaire.co.uk*. Aišku. Galėtume įsijungti kompą, bet jie tikriausiai išėjo iš rikiuotės dar prieš atsirandant internetui. Lažinuosi, visuose instaliuoti *Windows 95*.

Jis atsisėda ant sukamosios kėdės ir pažvelgia pro langą. Viskas nušviesta kaip per gaisrą. Tolėliau matyti užmiesčio peizažas.

– Taip ir kviečia laukan, ar ne? – atsidūsta. Garbės žodis, kaip kokia merga. – Šįryt eidamas į mokyklą mačiau senį. Sėdėjo autobusu stotelėje, klausėsi „iPod'o“, pirštais per kelius mušė ritmą ir žvelgė į dangų. Ar dažnai tai išvysi? Senis, besiklausantis „iPod'o“. Kažin, ko jis klausėsi? Tai galėjo būti klasika, bet galėjo būti ir kas kita. Kažin, ar ta muzika buvo liūdna? – jis sukryžiuoja kojas ir užsikelia jas ant stalo. – Tikiuosi, ne.

– Liūdna muzika graži, – sakau. – Santūri.

Jis su visa kėde pasisuka į mane ir pasitaiso kaklaraištį.

– Tu tikrai Viktorija Spring, ar ne.

Tai turėtų būti klausimas, bet jis tai konstatuoja kaip seniai žinomą faktą.

– Torė, – tuoj pat pataisau. – Mano vardas Torė.

Jis nusikvatoja. Garsiai, nenuoširdžiai.

– Kaip Torė Eimos?

– Ne, – patyliu. – Ne kaip Torė Eimos.

Jis susikiša rankas į švarko kišenės. Aš savąsias sukryžiuoju ant krūtinės.

– Esi čia buvusi anksčiau?

– Ne.

Vaikinas linkteli.

– Įdomu.

Išplečiu akis ir papurtau galvą.

– Ką?

– Kas ką?

– Kas čia įdomaus? – nutaisau visai abejingą balsą.

– Kad abu čia atėjom dėl to paties.

– Ir dėl ko gi?

– Ieškodami *atsakymo*.

Kilsteliu antakius. Jis žvelgia į mane pro akinius. Žydroji akis blyški, kone balta. Tarsi gyventų atskirą gyvenimą.

– Tavęs nedomina *paslaptys*? – klausia jis. – Neieškai *atsakymų*?

Tada ir suprantu, kad greičiausiai ne. Kad galiu išeiti nors ir dabar. Tiesą sakant, man nusišvilpt tiek į *solitaire.co.uk*, tiek į šitą erzinantį, garsiai šnekantį tipą.

Norėdama jį nutildyti, greitai iš kišenės išsitraukiu mobilųjį ir surenku: *solitaire.co.uk*.

Man norisi juoktis. Blogas tuščias.

Kokia beprasme, beprasme diena.

Pakišu telefoną jam po nosimi.

– Paslaptis atskleista, Šerlokai.

Iš pradžių jis dar šypsosi, lyg juokaučiau, bet netrukus jo akys įsminga į ekraną, apstulbęs ir netikėdamas tuo, ką mato, jis paima iš manęs telefoną.

– Bet juk čia... tuščias blogas... – sako veikiau sau nei man ir stai-ga (pati nežinau, kaip tai nutinka) man pasidaro jo klaikiai gaila. Jis atrodo toks liūdnas. Papurtęs galvą atiduoda telefoną. Neišmanau, ką daryti. Jis atrodo taip, lyg kas nors būtų miręs.

– Na... – mindžikuoju nuo vienos kojos ant kitos. – Man jau metas.

– Ne, palauk! – vaikiną pašoka, mudu žvelgiame vienas į kitą.

Stoja klaikiai nejauki tylą.

Prisimerkęs jis tyrinėja mane, paskui nuotrauką, vėl mane, vėl nuotrauką.

– Nusikirpai plaukus!

Prikandu lūpą ir sutramdau sarkazmą.

– Taip, – atsakau nuoširdžiai. – Nusikirpau.

– Jie buvo *labai ilgi*.

– Buvo.

– O kodėl nusikirpai?

Baigiantis vasarai viena pati išsiruošiau apsipirkti, nes mokyklai reikėjo visokio šlamšto, o tėvai buvo pernelyg įnikę į Čarlio problemas, nenorėjau jų trukdyti. Ir tiesiog pamiršau, kad vaikščiojimas po parduotuves – ne man. Mano kuprinė buvo purvina ir suplyšusi, tad patraukiau per širdžiai mielas parduotuves – *River Island*, *Zara*, *Urban Outfitters*, *Mango* ir *Accessorize*. Bet kuprinės ten kainavo mažiausiai 50 svarų – supratau, kad nieko nebus. Paskui pamėginau pigesnius variantus – *New Look*, *Primark*, *H&M*, – bet ten kuprinės buvo klaikios. Begalę kartų apėjusi visas parduotuves galiausiai be jėgų susmukau ant suoliuko prie *Costa Coffe*, viename iš prekybos centrų. Galvojau apie manęs laukiančią 12 klasę, apie tai, ką reikės daryti, apie tuos, su kuriais susipažinsiu ar turėsiu šnekėtis, ir staiga pastebėjau savo atspindį *Waterstones* vitrinoje. Per plaukus beveik nematyti veido, tad koks kvailys norės su manim kalbėtis? Staiga pajutau, kaip plaukai ima slėgti man kaktą, skruostus, pečius, nugarą, it kirmėlės apraizgo visą kūną ir mirtinai dusina. Ėmiau sunkiai alsuoti. Todėl patraukiau į artimiausią kirpyklą ir paprašiau patrumpinti plaukus iki pečių. Kirpėja nenorėjo, bet aš užsispyriau. Kuprinei skirtus pinigus išleidau šukuosenai.

– Norėjau pasitrumpinti, – sakau.

Jis prieina arčiau, aš atsitraukiu.

– Tu niekada nesakai to, ką galvoji, tiesa?

Nusijuokiu. Iš tiesų teišspaudžiu apgailėtiną kriuktelėjimą, bet kaip man tai jau juokas.

– Kas tu toks? Rimtai.

Vaikinas sustingsta, išsitiesia, iškelia rankas, lyg būtų Mesijas, ir taria giliu, aidinčiu balsu:

– Aš Maiklas Houldenas.

Maiklas Houldenas.

– O kas esi tu, Viktorija Spring?

Tyliu, nes neturiu ką atsakyti. Esu niekas. Tuščia vieta. Vakuumas. Aš esu niekas.

Staiga per garsiakalbį nuaidi pavaduotojo Kento balsas. Pasisuku ir pakeliu akis.

– Visi dviejų paskutinių gimnazijos klasių mokiniai kviečiami į bendrąją kambarį.

Kai nuleidžiu akis, klasė jau tuščia. Stoviu nejudėdama. Atgniauziu delną ir randu lapelį su užrašu *solitaire.co.uk*. Nežinau, kaip lapelis iš Maiklo Houldeno rankos pateko į manąją, bet dabar jis čia.

Tikriausiai tai ir yra tai.

Nuo ko viskas prasidėjo.